

Egy hét Csehország! Moldva-túra, 2007

Fülünkben az utazás előtt legalább fél tucatszor meghallgatott „Má vlast” dallamaival indultunk útnak egy szép augusztusi reggel a stadionok mellől. A számtalan cucc, csomag, táska, szatyor és zsák pakolgatása alatt a szokásos reggeli álmoság hamar elszállt, és mire mindenki és minden elfoglalta az Ottó által mérnöki pontossággal megtervezett rend szerint a helyét, gondolatban már világhírű és talán a zeneirodalom egyik legnépszerűbb művében a főtétel magasztos, hatalmas ívű dallamainál tartottunk.

Amint a busz mozgásba lendült, előkerült Ottó praktikus kalauz táskája. Az ilyen alkalmakkor szinte kötelező reggeli „lehetjavító öblögetést” követően vezetők gyakorlati tanácsait és ismertetését hallgattuk. A mintegy 110 főre duzzadt csapat csak két buszba fért el, Ottónak ez nem jelentett gondot, szokásához híven lelkesen igyekezett egyszerre mindkét buszban helytállni.

Talán egy hét sem lenne elég ahhoz, hogy mindazt felsoroljuk, amit egy hét alatt láttunk, megéltünk. Ahogy a cseh erdő két ember által is csak nehezen átölelhető fenyő-daliái között eredő, a Šumava festőien szép erdejéből, majd lápos-mocsaras zombékjaiból előbukkanó folyó megengedte nekünk, hogy Rózsahegynél vízre szálljunk, rá kellett jönnünk, hogy a tengernyi természeti szépség, várak és városok középkori építészeti csodáin túl embert próbáló feladatra vállalkoztunk.

A Moldva bemutatkozása sikeres és egyben mindent (vízzel) átható volt. A kaland persze jól végződött, mert bár átismételhetjük, hogy „...azért a víz az úr!”, de végül is előkerült (egy kicsit elázva...) estére mindenki és minden, még az elveszettnek hitt kenu és benne a „teljes menetfelszerelés”: pénztárca, igazolvány, száraz ruha, fényképező a papuccsal együtt, hiánytalanul.

Az evezésben másnap aztán megmutattuk, hogy mi a magyar virtus, a csapat egyes tagjai az első megrázkódtatást követően nem kerülgették tovább a zúgókat, hanem bátran hajrázva ráfutattak, és bár elsőre ez a kamikáze akció egyszeri, megismételhetetlen produkciónak tűnt, az ámuló városi turisták fotósorozatokat készíthettek arról, hogy egyre több csapat vonszolja vissza lelkesen a hajóját, hogy a páratlan gyakorlatot másodszor, harmadszor... is bemutassa.

Egy-egy ilyen remek akció után a megfáradt és felhevült evezősök természetesen megfelelő hőmérsékletű és mennyiségű hűtőfolyadékot vételeztek.

Ha azt mondom: česnekový, bramboráčky, koleno, pivo, talán mindenkinek megindul a nyáalevlasztása. Mindezt ne tömegben tolongva, méregdrágán megmérve, közepes kiszolgálással tessék átélni (ahogy azt a zsúfolt Prágában tesszük), hanem valódi, négydimenziós történelmi helyszínen, kedves vendéglősök invitálására, úgy ahogy azt Kocsis Péter írja le az útleírásaiban. Talán az sem véletlen, hogy a jeles magyar–cseh közíró jó pár éve áttette székhelyét Prágából, a varázslatosan szép és eredeti Český Krumlovba. Ott persze az egyik legjobb helyen, a Hospoda U Bábý-ban szinte minden este

